

Lauras forudsigelige skæbne (uddrag)

Af Lars Ahn

"Helt ærligt," sagde Laura, da hun og Michelle stod uden for teltet. De var til det årlige kræmmermarked, og midt mellem boderne, pariserhjulet, skydeteltet, tombolaen og blokvognene havde Michelle fået øje på en spåkone, som hun insisterede på, de skulle ind hos.

"Kom nu," tiggede Michelle. "Hvad nu hvis jeg betaler for os begge? Det bliver årets oplevelse. Prøv at se teltet og hendes skilt. Det kan ikke blive mere kikset."

"Dæmp dig lidt. Hun kan måske høre dig," sagde Laura. Hun måtte dog give veninden ret. Teltet var som taget ud af et Anders And-blad, og på skiltet stod der med snørklede bogstaver: MADAM ZELDA FORTÆLLER DIN FREMTID - SPECIAL PRIS 50 KR.

Begge piger var 14, og senere tænkte Laura i sine sorteste stunder, at hvis hendes voksne jeg var kommet forbi med al sin oparbejdede viden og havde set sin yngre udgave stå ude foran Madam Zeldas telt, ville hun ikke have tøvet med at anvende vold for at forhindre sig selv i at gå derind. Andre gange var hun knap så sikker. Men lige dér var Laura selvfølgelig lykkeligt uvidende om, at denne dag ville komme til at præge resten af hendes liv, så til sidst lod hun Michelle få sin vilje. Et eller andet sted vidste hun, at det ville ende sådan uanset hvad. Når Michelle havde sat sig noget for, havde tingene det med at gå hendes vej.

"Okay," sukkede Laura, "men jeg bliver sur, hvis hun siger, at jeg ender som en gammeljomfru eller får ni børn."

"Bare rolig," sagde Michelle. "Hun siger sikkert bare, at du møder din livs kærlighed. Enten det eller at du kommer ud på en lang rejse."

Madam Zeldas stil var, om ikke andet, gennemført, måtte pigerne erkende, da de trådte ind i teltet. Hvis eksteriøret var det rene Anders And, så befandt Laura og Michelle sig nu midt i Jumbobog-udgaven af *1001 nats eventyr*. Det hele var så fantastisk grimt og overdrevet, at de kun kunne måbe. Persiske tæpper på jorden, stearinlys overalt, røgelsespinde i udskårne holdere af træ

og nok tingeltangel til at fylde en brugskunstforretning, mens teltsiderne var dekoreret med sorte og violette stykker fløj.

Madam Zelda selv sad bag et bord og var iført kulørte gevandter, der fik Laura til at tænke på en husmor på et mavedanserkursus. Det eneste, der manglede, var krystalkuglen.

"Ah, velkommen, unge damer. Hvad kan jeg være behjælpelig med?" sagde Madam Zelda med en cirkusaccent, selv om hun mest af alt lignede sundhedsplejersken ovre på pigernes skole.

Michelle tog straks ordet. "Jo, der er en dreng i 9. klasse, som har givet mig klamydia. Jeg vil høre, om du ikke kan kaste en forbandelse over ham, så han får en eller anden kønssygdom - ud over den han selvfølgelig allerede har? Den må gerne være rigtig ubehagelig."

Spåkonen blinkede. "Øh, jeg tror ikke rigtig..."

"Nå, men så fortæl os vores fremtid i stedet," sagde Michelle.

Madam Zelda genvandt hurtig fatningen. "Selvfølgelig, unge damer. Hvem af jer vil først?" spurgte hun.

"Det vil hun," sagde Michelle og nærmest skubbede Laura hen mod klapstolen foran Madam Zeldas bord. Selv om det var dækket af en vinrød dug, var Laura ud fra formen næsten sikker på, at der var tale om et campingbord. Hun sendte Michelle sit bedste dræberblik og satte sig ned.

"Jeg bliver nødt til at bede dig om at gå udenfor og vente, til det bliver din tur, min ven. Dette er en strengt privat seance," sagde Madam Zelda til Michelle, som til Lauras fryd så stærkt forurettet ud.

"Okay, men så betaler jeg heller ikke for dig," sagde Michelle og gik ud. Hvis det havde været muligt at smække med en teltflap, ville hun have gjort det.

"Ja, ja," sagde Laura, vel vidende at hun nok skulle få hevet pengene ud af veninden på et senere tidspunkt.

Madam Zelda rejste sig og rullede et tæppe ned foran åbningen, så det lukkede alt dagslys ude. Hun satte sig atter foran Laura.

"Ræk mig dine hænder, skat," sagde spåkonen. Hun lukkede øjnene. Hendes stemme antog en messende klang. "Jeg ser ... stor lykke i din fremtid. Du vil møde ... en mand. Han bliver dit livs kærlighed ... han ... han ..."

"Ja?" sagde Laura, som trods sin skepsis gerne ville høre mere om denne mand. Ikke mindst om han hed Daniel Green og gik i 8.b.

Det gik pludselig op for hende, hvor *mørkt* der var inde i teltet, trods de mange stearinlys. Flammerne blafrede, som om der var en vind til stede, og Laura begyndte at føle sig meget kold,

selv om det var sommer og 25 grader udenfor. Røgelsesduften blev mere og mere påtrængende, men det, der gik hende allermest på, var, at det virkede, som om der var noget, som bevægede sig i mørket bag Madam Zelda. Først troede hun, det blot var folderne i fløjsstoffet, hun kunne se i skæret fra lysene, men jo mere hun kiggede, jo mere blev hun overbevist om, at der var en *form* bag spåkonen. Hun kunne ikke blive klog på, hvad det var for en skikkelse, for den så hele tiden ud til at ændre sig. Hun var så opslugt af at iagttage den, at hun fik et chok, da Madam Zelda genfandt talens brug.

"... han ... åh Gud ... nej!"

"Hvad sker der?" sagde Laura, som ikke kunne undgå at bemærke, at Madam Zelda nu talte helt uden accent.

Madam Zelda slog øjnene op og stirrede direkte på Laura. Hun lignede én, der netop var kommet ud af en trance. "Den mand. Du må undgå ham," sagde hun.

"Hvem? Hvorfor?" spurgte Laura.

"Han ... han bliver din død."

"*Hvad?!!*"

"Jeg fornemmede ham. Du vil opleve stor kærlighed med ham, men han ender også med at slå dig ihjel."

Laura troede hverken sine ører eller øjne. "Det er en joke det her, ikke sandt? Det er noget, Michelle har fundet på. Det kunne godt ligne hende-"

Madam Zelda holdt stadig om Lauras hænder. Hendes greb var så fast, at det stoppede blodtilførslen. Nu trak hun nærmest pigen hen over bordet. "Du må tro mig. Det er ikke en spøg. Jeg har aldrig set noget så klart før. Den mand er livsfarlig for dig. Du må prøve ... Nej ... nej, det står ikke til at ændre." Tårene løb ned ad kinderne på spåkonen. Hun gav slip på Laura. "Jeg er ked af det, skat," sagde hun.

Laura var lamslået. Så blev hun vred. "Det her er for langt ude. Hvad fanden er det for noget at fortælle folk?" sagde hun og rejste sig op. Madam Zelda reagerede ikke. Hun blev siddende resigneret i sin stol. Laura gik udenfor. Michelle stod et stykke derfra og snakkede med en fyr, der passede tombolaen.

"Din tur," sagde Laura.

"Hallo! Hvad er der i vejen? Hvad sagde hun til dig?" spurgte Michelle.

"Gå selv ind og hør," sagde Laura, som i dette øjeblik ikke følte særlig stor trang til at opføre sig venindeagtigt.

Michelle gik ind til Madam Zelda og kom ud få minutter efter.

"Nå?" sagde Laura.

Michelle rystede på hovedet. "Hold da kæft, en gang ... Hun er jo fuldstændig væk. Det er jeg sgu ked af, at jeg fik lokket dig med på. Men i det mindste skulle vi ikke betale."

"Spåede hun dig slet ikke?" sagde Laura.

"Jo, jo," sagde Michelle.

"Jamen, hvad sagde hun så?"

Michelle grinte. "Hun sagde bare, jeg ville komme ud på en lang rejse. Hvad sagde hun til dig?"

Af grunde hun siden aldrig selv helt forstod, fortalte Laura ikke om Madam Zeldas spådom til Michelle. Hun nævnte det heller ikke til sine forældre eller nogen andre for den sags skyld. Hun prøvede at bilde sig ind, det var, fordi det var så latterligt, at ingen nogensinde ville tro hende, men problemet var snarere, at Laura selv troede på det. For uanset hvor falsk Madam Zeldas spåkonetrick havde virket, så var Laura overbevist om, at hun havde fået sin fremtid at vide den dag. Der var ingen tvivl i hendes sind om, at hun ville komme til at møde en mand, der ville blive hendes livs kærlighed, men også hendes undergang. Inderst inde følte Laura, det var nok, at hun gik og bekymrede sig om sin egen - tilsyneladende - forudbestemte død. Der var ingen grund til at gøre hendes familie og venner bekymrede.

Så Laura forsøgte at leve videre, som om intet var hændt. Men det er ikke til at komme udenom, at Madam Zeldas ord fik en væsentlig indflydelse på Lauras liv. Hun havde altid været en lidt stille og indadvendt pige, men nu blev de træk yderligere forstærket, hvilket alle omkring hende mere så som et tegn på, at hun var kommet i puberteten.

Som tiden gik, fyldte spådommen mindre og mindre i hendes hoved, selv om den aldrig var helt ude af hendes tanker. Til sidst kunne der gå dage, uden at hun tænkte på den, men intet var bedre til at bringe den tilbage, end når hun stod over for én af det modsatte køn.

Det er ikke let at være teenager. Men det gør det bestemt ikke lettere, når drengene begynder at blive interessante, og man samtidig spekulerer på, hvem af dem som bliver din fremtidige morder. Lauras reaktion var i første omgang at holde sig langt væk fra drenge og gøre alt for at tiltrække så lidt opmærksomhed som muligt, men til hendes store bestyrtelse så det ud til at have den stik modsatte effekt. Hun takkede nej til de første invitationer, indtil Michelle greb fat i hende og spurgte, om hun havde tænkt sig at leve i cølibat resten af sit liv? Efter det kom Laura frem til

den erkendelse, at hun ikke kunne løbe fra sin skæbne og kastede sig ud i teenagelivets glæder med en sult, der chokerede selv Michelle.

Laura mistede sin mødom til Daniel Green, da hun var 16, men vidste allerede da, at han ikke ville blive andet end hendes første forelskelse. I stedet begyndte hun ubevidst og til Michelles store bekymring og hendes forældres misbilligelse at søge hen mod mere "farlige" fyre. Da en af dem slog hende - fordi han blev irriteret over, at hun spurgte ham om noget, mens han fulgte med i en fodboldkamp - accepterede hun det som en selvfølgelighed på linje med, at det er forbundet med livsfare at klatre op i en højspændingsmast.

Michelle blev rasende, da hun fik det at vide. "Hvorfor fanden skrider du ikke fra ham? Han ender jo med at slå dig ihjel."

"Nej, han gør ikke," sagde Laura.

"Hvorfor? Fordi han er en misforstået og følsom fyr, som er god mod dyr, når han ikke lige giver dig et blåt øje? Du er klogere end det."

"Nej, det er ikke derfor."

"Hvorfor så? For jeg har virkelig svært ved at forstå det".

"Fordi jeg ikke elsker ham," sagde Laura, og det var ikke før, hun hørte sig selv sige det højt, at det gik op for hende, at det var sandt. *Det er heller ikke ham*. Først blev hun vred på sig selv over, at hun havde fundet sig i hans behandling, derefter rettede hun sin vrede mod sin snart forhenværende kæreste.

"Hvad?" Michelle så med rette forvirret ud.

"Ikke noget," sagde Laura. "Du har ret. Det er slut."

Laura holdt sig helt fra fyre i gymnasiet og koncentrerede sig om bøgerne. Det gav hende en god studentereksamen, men få glade gymnasieminder, og hun havde ingen idé om, hvad hun ville læse bagefter. I stedet tog hun og Michelle ud at rejse, men hvor de fleste andre drog østpå valgte pigerne at søge eventyret på det afrikanske kontinent, selv om det ikke just faldt i god jord hos deres familier.

Inderst inde mistænkte Laura sine ellers frisindede og tolerante forældre for at frygte, at hun ville falde for en muslimsk mand, som ville tvinge hende til at gå i burka dagen lang, og hun måtte erkende, at det måske var en af grundene til, hun havde sagt ja til Michelles forslag om, at de skulle tage til Afrika frem for Asien.

Laura fandt det et eller andet sted sandsynligt, at Madam Zeldas spådom skulle vise sig at

være en ny udgave af *Ikke uden min datter* bare uden den lykkelige slutning. I det mindste ville hun så have oplevet den store romantik i eksotiske omgivelser og fået en masse smukke mulatbørn. Men selv om turen blev en oplevelse for livet, mødte Laura ingen, som satte hendes hjerte i brand. Til gengæld tabte Michelle sit hjerte til Afrika i sådan en grad, at hun året efter tog af sted igen for at arbejde for en hjælpeorganisation.

"Så hun fik sgu ret alligevel, den gamle heks," sagde Michelle, da hun fortalte Laura nyheden.

"Hvem?"

"Madam... Zohra... Zanna... et-eller-andet med Z. Du ved, hende spåkonen. Hun sagde jo, jeg ville komme ud på en lang rejse."

"Nå, ja, hende. Ha ha." Laura var glad for, at de talte i telefon sammen, så Michelle ikke kunne se, hvordan hendes hænder var begyndt at ryste.

Læs resten af novellen i *Den nat, vi skulle have set Vampyros Lesbos* (Kandor, 2017)